

רע"פ 1663/15 - בקשי מחסן ברזל בע"מ נגד מ.י.ו.מ לתכנון ובניה שרונים

בית המשפט העליון

רע"פ 1663/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת: בקשי מחסן ברזל בע"מ

נ ג ד

המשיבה: מ.י.ו.מ לתכנון ובניה שרונים

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 12.2.2015, בעפ"א 46836-06-14, שניתנה על-ידי כב' השופטת הבכירה נ' אהד

בשם המבקשת: עו"ד שרון לוין

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעפ"א 46836-06-14, מיום 12.2.2015, בגדרה נדחתה בקשה שהגישה המבקשת למתן אורכה לביצוע צווי הריסה, וזאת במסגרת ערעור על החלטותיו של בית משפט השלום בנתניה (כב' השופטת ה' רוזנברג שייגר) (להלן: בית משפט השלום), בחע"מ 60440-08, מיום 5.5.2014, ומיום 17.6.2014.

2. בשנת 2000, ביצעה המבקשת בניה בלתי חוקית בקרקע חקלאית ששטחה כ-2,800 מ"ר, והידועה כחלקה 14 בגוש 8026 (להלן: המקרקעין), למטרת קיומו של עסק לעיבוד ברזל, ללא היתר כדון.
3. בגזר דין שניתן על-ידי בית משפט השלום, בעניינו של מנהל המבקשת, במסגרת ת"פ 2094-00, הוצאו צווים להריסת הבניה הבלתי חוקית במקרקעין ולהפסקת השימוש בהם (להלן: צווי ההריסה), אשר ביצועם נדחה עד ליום 5.6.2009.
4. בשנת 2010, ולנוכח אי קיום צווי ההריסה והוספת מבנה טרומי במקרקעין, נתן בית משפט השלום החלטה נוספת, בעניינו של מנהל המבקשת, בעמ"ק 60440/08, במסגרתה נדחה ביצועם של צווי ההריסה, עד ליום 12.5.2012.
5. בחודש ינואר 2013, נעתר בית משפט השלום, בהסכמת המשיבה, לבקשת המבקשת למתן אורכה לביצוע צווי ההריסה, וזאת עד ליום 1.11.2013, בכפוף להפקדת ערבות לביצוע הצווים. ביום 5.12.2013, האריך בית משפט השלום למבקשת את ביצוע צווי ההריסה, בחמישה חודשים נוספים, באופן שהמועד לביצוע צווי ההריסה נקבע ליום 1.5.2014.
6. ביום 29.4.2014, יומיים טרם חלוף המועד לביצוע צווי ההריסה, הגישה המבקשת לבית משפט השלום בקשה נוספת להארכת המועד לביצוע הצווים. בהחלטה מיום 5.5.2014, דחה בית משפט השלום את הבקשה להארכת מועד, וביום 17.6.2014, נדחתה הבקשה לעיון חוזר שהוגשה על-ידי המבקשת. על החלטות אלה, הגישה המבקשת ערעור לבית המשפט המחוזי.
7. ביום 10.11.2014, התקיים דיון בערעור, כאשר בסופו החליט בית המשפט המחוזי, כי בכפוף להפקדת ערבות בסכום של ₪ 50,000, יידחה הערעור, ותינתן ארכה לביצוע צווי ההריסה, עד ליום 15.2.2015.
8. ביום 5.2.2015, הגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי בקשה להארכת מועד לביצוע צווי ההריסה, במסגרתה התבקש בית המשפט "ליתן ארכה אחרונה בהחלט בת 30 ימים, שתאפשר העברה מסודרת של פעילות המבקשת למקרקעין החליפיים" (להלן: הבקשה למתן אורכה). ביום 12.2.2015, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה למתן אורכה, בקובעו, כי:
"מזה 15 שנים מופר החוק בריש גלי על-ידי המבקשת והעומד בראשה. בית משפט קמא ובית משפט זה גילו אורך רוח מעל ומעבר, אלא שהמבקשת והעומד בראשה סברו כי לעולם חוסן...למבקשת ניתנו בזו אחר זו אורכות להתארגנות, ואין בבקשה שלפני, כל נימוק המצדיק אורכה נוספת, קצרה ככל שתהיה".

9. המבקשת הגישה בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית משפט המחוזי מיום 12.2.2015, היא הבקשה שלפניי. בבקשת רשות הערעור, חזרה המבקשת על טענותיה, כפי שאלה הועלו בערעור לבית המשפט המחוזי, ובבקשה למתן אורכה. בכלל זה, טענה המבקשת, כי נדרש לה פרק זמן נוסף של כשלושה חודשים, על מנת להשלים את פינוי המקרקעין והעתקת המפעל למקרקעין חלופיים. עוד נטען, כי הבקשה הוגשה בשל שינוי נסיבות, הנעוץ בסיום ההליכים מול רשות מקרקעי ישראל, בקשר למקרקעין החלופיים; וכי קיימים טעמים כבדי משקל לקבלת הבקשה למתן אורכה, שכן, ככל שלא תינתן אורכה נוספת, יגרמו למבקשת ולעובדיה נזקים כלכליים כבדים מאד.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור ובצרופותיה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

11. כידוע, לא על נקלה תינתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", ורק במקרים בהם הבקשה לרשות ערעור מצריכה הכרעה בשאלה משפטית מהותית, אשר חורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים חריגים ונדירים אשר ניכר בהם אי-צדק או עיוות דין כלפי המבקש, ייעתר בית המשפט לבקשה כגון דא (רע"פ 6661/14 קוליה נ' מדינת ישראל (19.1.2015); 7471/14 חטיב נ' מדינת ישראל (1.12.2014); רע"פ 7600/14 לב נ' מדינת ישראל (23.11.2014)). הבקשה שלפניי איננה עומדת בקריטריונים האמורים, ולפיכך דינה להידחות. הטענות שהעלתה המבקשת, בבקשה לרשות ערעור, כבר נדונו על-ידי שתי ערכאות שיפוטיות, ובנסיבות העניין, אין הצדקה לדון בהן בפעם השלישית, בבית משפט זה.

12. יש רגליים לסברה, כי עצם הגשת הבקשה הנוספת למתן אורכה לבית המשפט המחוזי עולה כדי שימוש לרעה בהליכי משפט. זאת שכן, בית משפט השלום נעתר, מעת לעת, לבקשותיה של המבקשת להארכת מועד לביצוע צווי ההריסה. כך גם במסגרת הדיון בערעור, ניתנה למבקשת אורכה נוספת לביצוע צווי ההריסה, עד ליום 15.2.2015. במצב דברים זה, עצם הגשת "בקשה אחרונה למתן אורכה בת 30 ימים" לערכאת הערעור הינה בלתי ראויה, בנסיבות העניין, ועל אחת כמה וכמה אמורים הדברים לגבי הגשתה של הבקשה לרשות ערעור, במסגרתה ערכה המבקשת "מקצה שיפוט" לבקשה למתן אורכה, וביקשה מבית משפט זה אורכה נוספת של כשלושה חודשים. יש לזכור, כי במשך כחמש עשרה שנים התחמקה המבקשת מביצועם של צווי ההריסה, והפעילה את עסקה ללא היתר בניה מתאים, ואולם, כפי שבית המשפט המחוזי ציין – לא לעולם חוסן. מטעמים אלה, יש לדחות את הבקשה לרשות ערעור.

13. דין הבקשה להידחות גם לגופו של עניין. אין בידי לקבל את טענת המבקשת, כי קיימים נימוקים כבדי משקל לקבלת הבקשה למתן אורכה. בית המשפט המחוזי התייחס לטענה זו, וקבע, כי "אורכה נוספת לצורך התארגנות, כמו גם הפסדים שיכולים להיגרם למבקשת באם בקשתה לא תתקבל, אינם יכולים לשמש נימוק המצדיק מתן אורכה כדבר שבשגרה, על אחת כמה וכמה שאינם יכולים להוות נימוק במקרה ייחודי זה שלפניי". דעתי כדעת ערכאת הערעור, ואיני רואה כל הצדקה להתערב בקביעתו זו.

14. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחת בזאת.

ניתנה היום, כ' באדר התשע"ה (11.3.2015).

ש ו פ ט
